

עת"א 33937/10/13 - דניאל סונארי נגד משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 33937-10-13 סונארי(אסיר) נ' משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר ואח'

בפני עותרים נגד משיבים	כב' השופט יונתן אברהם
	דניאל סונארי (אסיר)
	1. משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר
	2. מדינת ישראל

החלטה

העותר שפוט לתקופה של 5 שנים ו- 8 חודשים בגין עבירות מין וזאת משנת 2010.

בעתירה זו הוא מלין על כי אינו משולב בהליכי טיפול ושיקום כולל יציאה לחופשות.

העותר טוען כי מרגע מעצרו הוא נותק ממשפחתו, נגרם למשפחתו סבל רב בהעדרו ואשתו נושאת בעול הפרנסה לבדה ומצבה בכי רע.

לטענתו, שיקומו נמנע עקב אי הודאתו בתיק.

הוא לא הורשה אף להשתתף בחתונת בנו הבכור.

לטענתו, הוא לא סירב לשום טיפול אלא אף ביקש טיפול אך לא קיבל אותו עקב אי הודאתו והכחשתו את האישומים שיוחסו לו.

לטענתו, קיימים תקדימים של מתן טיפול גם לאסירים עברייני מין מכחישים וגם הוא דורש שיינתן לו טיפול שכזה.

הוא פירט מגוון רחב של קורסים שביצע בכלא (לא טיפוליים).

הוא ביקש כי בית המשפט יורה לשב"ס לשלבו בהליכים שיקומיים מיידית.

בתגובת המשיבים פורטו העבירות בהן הורשע העותר וכן כי נדחה ערעור על הכרעת דינו אולם גזר דינו הוקל בערעור ב- 4 חודשים בבית המשפט העליון.

הם היפנו גם לעתירה קודמת שהוכרעה על ידי כב' הש' צרפתי בבית משפט זה ביום 29/01/13, שם נאמר כי הכחשת העותר את ביצוע העבירות מקשה על ההליך הטיפולי.

הם היפנו גם לחוות דעת מב"ן מיום 28/11/13, שם נקבע כי בשל הכחשת העותר, הוא אינו מתאים להשתתפות בקבוצה ייעודית לעברייני מין שמעביר מב"ן בכלא חרמון.

הופניתי גם לעמדת גורמי הטיפול מ- 31/12/13, שם נאמר כי רצון העותר להשתלב בטיפול נובע מתוך צורך לקדם את סיכויי לשחרור מוקדם ולא כחלק ממודעות בצורך בשינוי.

עוד נאמר כי בהיותו אסיר בצלמון, סירב להשתלב בקבוצה פסיכו חינוכית לעברייני מין.

כמו כן נאמר שכיום נבדקה עמו המוטיבציה להשתלב בקבוצה מסוג זה אך הוא מסרב.

גורמי הטיפול ציינו כי ככל שישולב העותר בטיפול תהיה זו מסגרת קבוצתית שכן, מערך הטיפול והשיקום בשב"ס אינו מטפל באופן פרטני בעבירות מין כתפיסה מקצועית.

הופניתי גם לחמ"ן שלילי בעניין העותר שעניינו התנהגות שלילית, כוונות לפעילות פלילית וסכסוכים עם אחר.

המשיבים היפנו גם לפסיקה הנוגעת לטיפול ושיקום (עע"א 6481/01 אל עבדי נ' שב"ס, בג"צ 6067/11 עאטף זאהר נ' מ"י), בה נקבע כי מב"ן הוא הגורם המקצועי לבחון התאמתו של אסיר לשיקום וכן מסוכנותו וכן כי אי שילובו של אסיר, בשל הכחשתו, אין משמעה שיש להורות מניה וביה על שחרורו (באותו מקרה שחרור מוקדם).

נאמר כי בעקבות פרשת עאטף זאהר החל שב"ס לשלב עברייני מין מכחישים בקבוצות פסיכו חינוכיות וגם לעותר הוצע הדבר אך הוא סירב.

נוכח האמור, נתבקשה דחיית העתירה.

בדיון הראשון שהתקיים בעתירה ביום 25/12/13 נדחה מועד הדיון על מנת לאפשר למשיבים להכין מענה ראוי לעתירה, לפי בקשתם.

המשך הדיון נקבע ליום 01/01/14. במסגרת דיון זה ובנוגע לטיפול הפסיכו חינוכי שהוצע לו בכלא צלמון הבהיר כי הסכים לקבל את סוג הטיפול אבל לא הסכים שהוא יינתן לו בכלא צלמון, שכן הוא העדיף את כלא חרמון.

הוא גם הכחיש טענה כי התנהגותו שלילית או שיש לו סכסוכים. הוא הלן כנגד חוות דעת מב"ן שניתנה מספר שבועות קודם לכן וטען כי לא נבדק במב"ן מעל שנה.

הוא הכחיש גם את דברי גורמי הטיפול לפיהם סירב לקבל טיפול.

לטענתו, הוא שהה בכלא צלמון תקופה ארוכה וביקש להשתלב שם בטיפול והדבר לא ניתן לו.

ההצעה לטיפול בכלא צלמון באה רק לאחר הדיון הראשון שהתקיים בעתירה זו ואז הוא סירב לקבל את הטיפול בכלא

צלמון.

לטענתו, הוא סבל בכלא צלמון ברמות עצומות נפשית, והוא לא מעוניין לחזור לשם. הוא נמצא בכלא גלבוע ויש אפשרות לקבלו שם לשיחות פרטניות או אפילו להעבירו לחרמון.

הוא אינו מעוניין בטיפול בצלמון בגלל הכלא ולא בגלל הטיפול. לדבריו, בקשתו באמצעות רב הכלא להפגישו עם נציג רש"א הממונה על שיקום דתיים נדחתה עקב אי הודאתו.

לטענתו בעת דחיית ערעורו השתמש בית המשפט העליון בהלכת קצב אולם כשהוא מבקש להשתמש בהלכת קצב לצורך חופשה הדבר אינו נעשה.

אשר לחומר המודיעיני טען שמדובר בחומר מודיעיני ישן על חשש להימלטות והוא גם התנגד להגשתו לעיון בית המשפט בלבד ללא שיעין בו גם כן, ובשל כך ניתנה לב"כ המשיבים אפשרות להוציא תעודת חיסיון על החומר.

בתום אותו דיון ובשל בקשת המשיבים כי הם עומדים על הוצאת תעודת חיסיון בנוגע לחומר המודיעיני, הוריתי בהחלטה מאוחרת מיום 02/01/14 כי תעודת החיסיון תומצא עד ליום 02/02/14 והעתקה יומצא לעותר עד לאותו מועד גם כן.

הוריתי גם כי ככל שהעותר מעוניין בגילוי החומר, יגיש על כך בקשה לגילוי עתירה.

העותר אף הגיש לצורך כך בקשה למינוי סנגור לצורך הדיון בגילוי הראיה ומונה לו סנגור מהסנגוריה הציבורית.

על אף כל האמור לעיל ועל אף חלוף המועד שקבעתי, לא הומצאה לתיק תעודת חיסיון וברור מאליו שלא הוגשה על כן על ידי הסנגור שמונה בקשה לגילוי החומר.

בנסיבות אלו אינני מוצא מקום להשהות עוד את החלטתי בעתירה.

דין והכרעה

כאמור מדובר בעבריו מין המבקש לשלבו בטיפול ושיקום.

העותר מכחיש את ביצוע המעשים על אף שהכרעת דינו וגזר דינו הפכו חלוטים.

בעתירה קודמת שהגיש העותר ונדונה בפני כב' הש' צרפתי, עת"א 5245/11/12, קבע כב' הש' צרפתי, בעניין בקשה שהגיש העותר ליציאה לחופשה, כי עמדת מב"ן בעניינו היא עמדה מקצועית וכי העותר לא מקבל טיפול מפחית מסוכנות ובין היתר הכחשת העותר את ביצוע העבירות מקשה על ההליך הטיפולי. עקב כך נדחתה אותה עתירה.

למעשה מאז ועד היום לא השתנה מצבו של העותר והוא עדיין אינו משולב בטיפול ושיקום.

מהדיון שהתקיים בפניי וכן ממסמכים שהוגשו בפניי עולה כי לעותר הוצע, לאחר הדיון הראשון שהתקיים בעתירה זו, להשתלב בטיפול פסיכו-חינוכית, שהינו טיפול שיקומי לעברייני מין וזאת בכלא צלמון.

העותר, על אף רצונו להשתלב בטיפול שכזה, מסרב לקבל אותו בכלא צלמון משום שלדבריו הוא סבל בכלא זה סבל נפשי רב. הוא אינו מעוניין לחזור לשם. הוא מעדיף לקבל את הטיפול בכלא חרמון אולם הטיפול בכלא חרמון הוא טיפול ייעודי לעברייני מין של מב"ן ומב"ן לא מצא כי העותר מתאים להשתלב באותה תוכנית.

עמדת מב"ן הוצגה לעיוני ונושאת תאריך 28/11/13, הוזכר בה כי העותר עומד על הכשתו את ביצוע המעשים באופן עקבי וטוען כי המתלוננים נגדו רקמו עלילה.

התרשמות מב"ן היא כי העותר מביע רצון להשתלב על מנת לקדם רווחים משניים (שחרור מוקדם) ולא כחלק ממודעות בצורך לשינוי.

על כן הטיפול שמציע מב"ן אינו רלוונטי אליו, שכן, מטרת הטיפול הזה הינה הפחתת מסוכנות ומניעת פגיעות נוספות וככל שהעותר שולל כל אפשרות שביצע פגיעה מינית בעבר, הוא אינו מתאים להשתתפות באותה קבוצה.

מב"ן התייחס גם לעניין חופשות העותר כמי שאינו תושב ישראל באופן רגיל ולא הביע בשלב זה עמדה פרט לקביעה כי מדובר באדם הנשקפת ממנו מסוכנות מינית.

לכתב התשובה צורפה גם עמדת גורמי הטיפול, אשר עיקריה פורטו קודם לכן.

בשל העובדה כי לא הוצגה לעיוני תעודת חיסיון, אינני מוצא מקום להסתמך על טענות המשיבים הנוגעות לחומר המודיעיני שבסופו של דבר לא הוצג בפניי.

לאחר שקילת מכלול הנסיבות וטיעוני הצדדים, אינני מוצא כל אפשרות לתת את הסעד המבוקש לעותר.

כפי שהובהר על ידי גורמי מב"ן, העותר איננו סבור שביצע מעשים המצריכים טיפול ובשל עמדתו הבסיסית הנ"ל והעקבית של העותר, הטיפול של מב"ן הניתן בכלא חרמון אינו מתאים לו.

לא ניתן להתאים לכל אסיר על פי דרישותיו האישיות ורצונותיו טיפול אישי לפי בקשתו.

שב"ס הינה מערכת גדולה ותקציביה אינם בלתי מוגבלים. על כן, נקבעות מסגרות טיפול בתחומים מסוימים וככל שאסיר מתאים להשתלב בהם, הוא משולב בהם.

במקרה דנן המסגרת היחידה המתאימה לעותר הינה הטיפול הפסיכו-חינוכי הניתן בכלא צלמון, אולם העותר מסרב להשתלב באותו טיפול ועל כן אינו משולב בו בשל סירובו.

למעשה מבקש העותר כי אורה לשלבו בתוכנית הייעודית של מב"ן אשר מראש, ולפי עמדת גורמי הטיפול, ברור כי אינו טיפול המתאים לו.

לטענת גורמי הטיפול כי העותר מונע מתוך רצון להשגת רווחים משניים, ולא מתוך רצון לעשות שינוי אמיתי בתפיסותיו העברייניות, ניתן למצוא תמיכה מסוימת אף מתוך טיעוני העותר בפניי (ראה דברי העותר בעמ' 4 לשיבת 01/01/14 ש' 15-16).

סוף דבר, לא מצאתי מקום להיעתר לבקשת העותר ולהורות על שילובו בטיפול, מעבר לטיפול הפסיכו חינוכי שהוצע לעותר בכלא צלמון והוא מסרב לקבלו.

לא יהיה מיותר לציין שעד כי לא ישתתף העותר בטיפול מקטין מסוכנות, ועד כי לא תפחת מסוכנותו באופן מהותי, לא יוכל גם לצאת לחופשות.

אשר על כן, אני דוחה את העתירה.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ג אדר תשע"ד, 13 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.